

amb la mà va deixar-nos profanada
la campana de Sant Honorat.

Però poc es pensava el rei valent
amb tanta voluntat i amb tanta fúria
que campana que toca a sometent
el foc no li fa injúria.

Que si aixecada la força o el punyol
i l'ungla de les bèsties s'encomana
a la campana no li fa cap mal
que el só de la campana és immortal,
i encara sona la campana.

Encara sona; hi ha qui no la sent,
qui té l'orella molt rasposa,
qui l'aparta com un mal pensament,
però... encara repisa a sometent
nostra campana fosa,

Vosaltres, gent de bona voluntat,
catalans de tota hora,
no sentiú caminant dins la Ciutat
la campana de Sant Honorat?
no la sentiú com plora?

Escolteu, escolteu quin so més fi,
no és el cor que us enganya,
tant si seguiu les mentes del camí
com si palpeu el cor de la muntanya;
tant si aneu amb la rella dins les mans,
tant si el rem us fadiga i us aplanà,
si sou pobres, cridaires i bergants,
fills de lluita o de calma casolana.

Tant se val! Que si sou catalans
hi ha alguna cosa que us farà germans;
aquest so i aquest plor de la campana.

La varen despenjar de vora el cel
encara més amunt ara repica,
ni grapa de butxí, ni foc crudel
de mal no podeu fer-n'hi ni mica.

Canons i lleis i forques, això rai!
se'ns menjaran segons la seva gana,
però ningú pot ofegar-nos mai
la veu de la campana.

JOSEP M.^a DE SEGARRA